

много по дълговѣчно отъ сички тѣ мѣрски имперіи на древнія и новыя мѣръ, и което ще пребѣде до края на вѣкове тѣ.

Безконечна та Премѣдрость Божія проводила на земя та Спасителя въ най благопріятно то време за распространяванье то на Евагеліе то.

Иисусъ Христосъ са родилъ во време то на Императора Августа, „когато са изпълнихъ дни тѣ.“ Подъ Августова та държава были съединены народы отъ най отдалечены тѣ краища на земя та, най дивы тѣ, както и най образованы тѣ. Слѣдъ истребителны тѣ междуособны войны, настанѣлъ дълговремененъ покой; въ сичко то прастранство на имперія та говоряли на грѣцкій езыхъ, и проповѣдницы тѣ на Евангеліе то лесно могли да са обѣсняютъ съсъ сички тѣ. Іудеи тѣ, които чрезъ религія та си и чрезъ вѣра та си въ избавителя (мессія), по лесно отъ сички тѣ пріемали ново то ученіе, отколѣ вече были прѣснѣжты по сички тѣ страны на римска та имперія; училища та и синагоги тѣ имъ были отворены за езычници тѣ. Съ такъвзи начинъ ново то ученіе скоро намѣрило мнозина привърженцы; самы тѣ гоненія послужили само на туй, да са еви предъ сички тѣ величіе то на Христіанска та вѣра, която поставя небесно то царство по горѣ отъ почести тѣ и отъ челоуѣческія животъ. А когато римска та имперія, като подгнило зданіе, са распадала — дошли германски тѣ племена, дивы, силны, неразвратены сынове на природа та, и пріели отъ сърце добра та вѣсть Христова: съме то паднѣло на добра земя: изъ нея израсло голѣмо дърво. За сичко туй ный много ще раскажемъ въ наша та втора книга.

Край.
